1 Ιουνίου 2021

Τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ (McDonald George)

/ Γενικά Θέματα

Πατέρα, στὰ χέρια σου παραδίδω τὸ Πνεῦμα μου», κατὰ Λουκᾶν 23, 46

Οὔτε ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος, οὔτε ὁ Εὐαγγελιστὴς Μάρκος μπορεῖ νὰ μᾶς δίνουν ἐπιπλέον πληροφορίες γιὰ ὁποιαδήποτε τυχὸν λόγια ποὺ διατυπώθηκαν ἀπὸ

τὸν Κύριό μας μετὰ τό, \"Θεέ μου, Θεέ μου γιατί μὲ ἐγκατέλειψες\". Καὶ οἱ δύο, μαζὶ μὲ τὸν Εὐαγγελιστὴ Λουκᾶ, μιλοῦν γιὰ μία δυνατὴ κραυγὴ πρὶν παραδώσει τὸ πνεῦμα Του. Μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν γεγονότων ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἀναφέρει τὰ λόγια: \"Θεέ μου, στὰ χέρια σου παραδίδω τὸ Πνεῦμα μου\". Ὁ ἴδιος δὲν ἀναφέρει κάτι γιὰ τὴν προσευχὴ τῆς ἀπόγνωσης \"Θεέ μου, Θεέ μου γιατί μὲ ἐγκατέλειψες\". Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἐπίσης δὲν καταγράφει τὴν προσευχὴ μήτε τὸ \"Θεέ μου, στὰ χέρια σου παραδίδω τὸ Πνεῦμα μου\" ἀλλὰ οὔτε καὶ τὴν δυνατὴ κραυγή. Μᾶς λέει μονάχα πὼς ἀφοῦ Τοῦ προσφέρθηκε τὸ ξύδι εἶπε, \"τετέλεσται\" (Ἔχει ὁλοκληρωθεῖ) καὶ ἔγειρε τὸ κεφάλι Του καὶ παρέδωσε τὸ πνεῦμα.

Θὰ μᾶς πεῖ ἄραγε ποτὲ ὁ Κύριος γιατί κραύγασε ἔτσι; Ἦταν κραυγὴ ἀνακούφισης στὸ ἄγγιγμα τοῦ θανάτου; Ἦταν κραυγὴ νίκης; Ἦταν κραυγὴ χαρᾶς ἐπειδὴ ἄντεξε ὥς τὸ τέλος; Ἢ μήπως, ὁ Πατέρας ἔστρεψε τὸ βλέμμα ἐπάνω Του ὡς ἀπάντηση στὸ \"Θεέ μου\" καὶ ἡ εὐτυχία ποὺ προκάλεσε αὐτὸ τὸ βλέμμα τὸν ἔκανε νὰ κραυγάσει ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ χαμογελάσει; Ἦταν ἄραγε τέτοια ἡ κατάστασή Του ὥστε ἡ μεγαλύτερη Χαρὰ τοῦ κόσμου, νὰ μὴ μπορεῖ νὰ ἐκφραστεῖ παρὰ μόνο μὲ μία κραυγή; Ἢ δὲν ἦταν παρὰ ἡ τελευταία σουβλιὰ τοῦ πόνου πρὶν ἀναπαυθεῖ; Ἴσως νὰ ἦταν ὅλα σὲ ἕνα. Σίγουρα ὅμως, κανένα ἀπὸ ὅλα τὰ βιβλία, καμμιὰ ἀπὸ ὅλες τὶς λέξεις τῶν σκεπτόμενων ἀνθρώπων δὲν θὰ μπορέσουν ποτὲ νὰ ἐκφράσουν μὲ κάποια πληρότητα ὅσα δὲν ἔχουν ἀρθρωθεῖ σ' αὐτὴ τὴν κραυγὴ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἐξ' αἰτίας Του ὁ Πατέρας δὲν εἶναι πλέον ὁ ἐπιβλητικὸς \"Κύριος τῶν Δυνάμεων\", ἀλλὰ ὁ Κύριος ποὺ προσβλέπει στὴν ἀφοσίωση καὶ στὴν ἀγάπη. Τώρα ἡ πνευματικὴ υἱοθεσία καὶ τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας θὰ γεννηθεῖ στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων γιατί ἡ θεία ὑπακοὴ τοῦ Χριστοῦ τελειώθηκε μὲ τὸ πάθος. Καὶ ὅπως αὐτὸς ἔζησε ἀνάμεσα στοὺς ἀδερφούς του ἔτσι καὶ ἐκεῖνοι, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, θὰ κάνουν τὸ ἴδιο. Ὅ,τι αὐτὸς ἔκανε γιὰ κείνους, τὸ ἴδιο θὰ κάνουν καὶ ἐκεῖνοι γιὰ τὸν Θεὸ καὶ τοὺς ἀδερφούς τους. Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ ὁ Θεὸς-Χριστὸς βρισκόταν πάντοτε ἀνάμεσά τους, μέσα τους, στὴν καρδιά τους. Ὁ Θεὸς-Χριστὸς εἶχε βρεθεῖ ἀνάμεσα στοὺς ἀδελφός του. Μαζὶ μὲ τοὺς πάσχοντες καὶ συμπάσχοντες. Δίνοντας ὅλα ὅσα \"εἶχε\": τὴν ἴδια Του τὴν Ζωή• ὅ,τι ἀγάπησε· ὅ,τι ἦταν. Αὐτὸ τὸ μεγαλειῶδες γεγονὸς τελειώνει μὲ μία κραυγή.

Ἑπομένως ἡ κραυγὴ \"Ἔχει τελειώσει\" (τετέλεσται), σημαίνει, \"Πατέρα, στὰ χέρια σου παραδίδω τὸ Πνεῦμα μου\". Δηλαδή, κάθε ἀνώτερη ἀνθρώπινη πράξη πρέπει ἀκριβῶς νὰ σημαίνει μία παράδοση στὸν Πατέρα, αὐτοῦ, ποὺ ἐκεῖνος πρῶτα ἔδωσε σέ μᾶς. \"Ὁρίστε ἐπιστρέφω μὲ χαρὰ πάλι τὸ δῶρο σου, αὐτὸ ποὺ ἐσύ μοῦ ἔχεις δώσει• ἡ ψυχή μου ἐπιστρέφει στὸ σπίτι της\". Κάθε πράξη λατρείας εἶναι μία ἀναφορὰ στὸν Θεὸ αὐτῶν μὲ τὰ ὁποῖα Ἐκεῖνος μᾶς ἔχει φτιάξει. \"Ὁρίστε Θεέ μου, δὲς τί ἔχω. Δὲς σὲ μένα αὐτὸ ποὺ ἐσὺ ἔχεις φτιάξει. Δὲς τὴν δικιά σου

εὐεργεσία, τὸ εἶναι μου. Εἶμαι δικό σου παιδὶ καὶ δὲν γνωρίζω πῶς νὰ σὲ εὐχαριστήσω παρὰ μόνο ὑψώνοντας πρὸς ἐσένα τὴν δωρεὰ ποὺ ἀντλῶ ἀπὸ τὸ πλημμύρισμα τῆς δικιᾶς σου ζωῆς καὶ φωνάζω δυνατά: \"Εἶναι δικό Σου καὶ ἄρα εἶναι δικό μου. Εἶμαι δικός Σου καὶ ἐπομένως εἶμαι δικός μου\". Ἡ πλειοψηφία τῶν λειτουργιῶν τοῦ πνευματικοῦ ὅπως καὶ τοῦ φυσικοῦ κόσμου εἶναι ἁπλὰ μία ἐπιστροφὴ στὴν πηγή.

Ἡ τελευταία πράξη τοῦ Κυρίου μας, ποὺ ἦταν ἡ παράδοση τοῦ Πνεύματός του, δὲν ἦταν παρὰ ἡ συγκεφαλαίωση ὅλων ὅσων ἔκανε σὲ ὅλη του τὴν ζωή. Ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια προσέφερε αὐτὴ τὴν θυσία, τὴν θυσία τοῦ ἑαυτοῦ του· θυσιάζοντας ἔζησε τὴν θεία ζωή! Κάθε πρωὶ ποὺ ξεκινοῦσε γιὰ νὰ προσευχηθεῖ, πρὶν ἀκόμα ξημερώσει· κάθε ἀπόγευμα ποὺ παρέμενε στὸ βουνὸ ὥς τὸ βράδυ, ἀφότου οἱ φίλοι του εἶχαν φύγει, προσέφερε τὸν ἑαυτό του στὸν Πατέρα σὲ κοινωνία ἀγαπητικῶν λέξεων, ἀνώτερων σκέψεων, ἄφατων συναισθημάτων. Ἐπέστρεφε γιὰ νὰ πράξει τὰ ἴδια γιὰ τοὺς δικούς Του καὶ συγκεκριμένα νὰ προσφέρει λόγια ἀγάπης, σκέψεις ἀνακούφισης, νὰ ἐνεργήσει θεραπευτικά. Γιατί ὁ τρόπος του νὰ λατρεύεις τὸν Θεὸ ὅσο ἡ μέρα διαρκεῖ εἶναι νὰ δουλεύεις: τὸ μόνο «θεῖο λειτούργημα» εἶναι ἡ διακονία τῶν συνανθρώπων μας.

Μὲ ὅλα ὅσα γράφω δὲν εἶναι σκοπός μου νὰ ἐπισημάνω τὴν ἐγκατάλειψη τῆς ψυχῆς μας στὸν Πατέρα ὡς καθῆκον. Αὐτὸ θὰ σήμαινε τὴν μετατροπὴ τοῦ μεγαλύτερου προνομίου ποὺ κατέχουμε σὲ θλιβερὸ βάρος. Ἁπλὰ θέλω νὰ δείξω ὅτι εἶναι τὸ μακαριότερο πράγμα στὸν ἀνθρώπινο κόσμο.

Τὸ ἀνθρώπινο πλάσμα μπορεῖ νὰ σκεφθεῖ γιὰ τὸν ἑαυτό του ἔτσι: \"Μπορεῖ ἄραγε νὰ πέσω σὲ κῶμα καὶ νὰ χάσω τὴν συνείδησή μου; Ἢ νὰ βρεθῶ ἀνήμπορος γιὰ μία περίοδο μὴ μπορώντας νὰ σκεφτῶ, σὰν νὰ εἶμαι νεκρός; Ἢ ἀκόμη χειρότερα: θὰ εἶμαι ἄραγε ἀδύναμος στὴν θέληση καὶ μὲ λειψὴ συνείδηση στὰ ὄνειρα ποὺ θὰ ἔρθουν;

Πατέρα, στὰ χέρια σου παραδίδω τὸ πνεῦμα μου.

Δίνω τὸν ἑαυτό μου πίσω σὲ σένα. Πάρε με, ἀνακούφισέ με, ἀνανέωσέ με, \"φτιάξε με ἀπὸ τὴν ἀρχή\". Ἂν ἐκτεθῶ στὶς ὑποθέσεις καὶ στὴν ταραχὴ τοῦ κόσμου μὲ τοὺς τόσους πειρασμούς, θὰ ἐνεργήσω ἄραγε λιγότερο ἔντιμα, μὲ λιγότερη πίστη, μὲ λιγότερη καλοσύνη, μὲ λιγότερη ἐπιμέλεια ἀπὸ ὅσο θὰ ἤθελε ὁ Χριστός, ὁ Ἰδανικὸς Ἄνθρωπος νὰ κάνω;

Πατέρα, στὰ δικά σου χέρια…

Πρόκειται νὰ κάνω ἕνα καλὸ ἔργο; Τότε περισσότερο ἀπὸ ὅλες τὶς φορές.

Πατέρα στὰ δικά σου χέρια μὴ τυχὸν καὶ μὲ πάρει ὁ ἐχθρός.

Εἶμαι σὲ κατάσταση πόνου; Μήπως ἡ ἀσθένεια ἔρχεται σὲ μένα γιὰ νὰ «σβήσει» τὴν διαύγεια ἑνὸς ὑγιοῦς μυαλοῦ καὶ ἀντ’ αὐτῆς νὰ φέρει σύγχυση καὶ ἀναλήθειες; Πάρε τὸ πνεῦμα μου Κύριε καὶ δὲς ὅπως ἐσὺ ἤδη γνωρίζεις, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ἀντέξει περισσότερα.

Πρόκειται νὰ πεθάνω; Ἐσὺ ξέρεις καλύτερα καὶ μόνο ἀπὸ τὴν κραυγὴ τοῦ Υἱοῦ σου πόσο ἄσχημο εἶναι αὐτό. Καὶ ἂν δὲν ἔρθει σὲ μένα σὲ τόσο ἄσχημη μορφή, σὰν αὐτὴ ποὺ ἦρθε σὲ ἐκεῖνον, σκέψου πόσο φτωχὸς εἶμαι δίπλα του. Δὲν ξέρω τί σημαίνει αὐτὴ ἡ πάλη μὲ τὸν θάνατο γιατί ἀπὸ τοὺς χιλιάδες ποὺ τὴν ζοῦν καθημερινὰ οὔτε ἕνας δὲν διαφωτίζει τὸν πλησίον, αὐτὸν ποὺ μένει πίσω. Ἀλλά: θὰ προσμένω ἄραγε μὲ ἀγωνία μία ἀνάσα τοῦ δικοῦ σου ἀέρα καὶ δὲν θὰ μοῦ δίνεται; Θὰ μὲ σχίσει σὲ κομμάτια ὁ θάνατος;

Δὲν θὰ κάνω ἄλλες ἐρωτήσεις.

Πατέρα, στὰ χέρια σου ἐγκαταλείπω τὸ πνεῦμα μου.

Γιατί εἶναι δική σου δουλειά, ὄχι δική μου. Ἐσὺ θὰ ξέρεις κάθε σκιὰ τοῦ δικοῦ μου πόνου, ἐσὺ θὰ φροντίσεις γιὰ μένα μὲ τὴν τέλεια πατρότητά Σου γιατί αὐτὴ μὲ κάνει υἱό Σου καὶ αὐτὴ μὲ σπλαγχνίζεται καὶ μὲ ἀγκαλιάζει. Ὡς παιδὶ μποροῦσα νὰ ἀντέξω μεγάλο πόνο ὅταν ὁ πατέρας μου μὲ ἀγκαλίαζε. Ἄραγε τώρα τὰ χέρια Σου θὰ μποροῦσαν νὰ ἔρθουν πράγματι πολὺ πιὸ κοντὰ στὴν ψυχή μου μὲ μία θαλπωρὴ ποὺ δὲν ἔχω κἂν φανταστεῖ;! Γιατί, πῶς ἡ φαντασία μου θὰ πλησιάσει στὴν γοργὴ \”καρδιά σου\”; Δὲ μὲ νοιάζει ὁ πόνος ἀρκεῖ τὸ πνεῦμα μου νὰ εἶναι δυνατό. Στὰ δικά σου χέρια παραδίδω/ἐγκαταλείπω αὐτὸ τὸ πνεῦμα. Ἂν ἡ ἀγάπη σου, ποὺ εἶναι προτιμότερη ἀπὸ τὴν ζωὴ τὸ παραλάβει, τότε σίγουρα, ἡ φροντίδα σου θὰ τὸ κάνει δυνατό\”.

Σκεφτεῖτε ἀδέρφια, ζοῦμε στὸν χῶρο μιᾶς αἰώνιας πατρότητας. Κάθε φορὰ ποὺ ἡ καρδιὰ ἀνυψώνεται καὶ κοιτᾶ πρὸς τὸν Πατέρα, ἡ Χάρη καὶ ἡ ἀλήθεια μᾶς περιβάλλει· εἶναι μέσα μας. Ἀλλὰ καὶ ὅταν εἴμαστε ἀνάξιοι, ὅταν δηλαδὴ ἔχουμε ὑποκύψει στὸν πειρασμό, ὅταν εἴμαστε σκληρόκαρδοι καὶ κακοί, ἀκόμη καὶ τότε, ἂς ἀφεθοῦμε στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Ποῦ ἀλλοῦ νὰ τολμήσουμε νὰ ἀφεθοῦμε; Ἄραγε ἕνας πατέρας δὲν θὰ ἀγαποῦσε περισσότερο τὸ παιδὶ του ὅταν αὐτὸ τοῦ ἔλεγε σερνάμενο πρὸς αὐτὸν μὲ πρόσωπο σκυθρωπὸ καὶ θυμωμένο: \”Νιώθω πατέρα χωρισμένος ἀπὸ Σένα καὶ θέλω νὰ ρθῶ κοντά Σου\”! Μήπως θὰ ἔλεγε στὸ παιδί του: \”Πῶς τολμᾶς; Φύγε καὶ ἀφοῦ διορθωθεῖς ἔλα σὲ μένα!\”. Θὰ τολμούσαμε ποτὲ νὰ σκεφτοῦμε πὼς ὁ Θεὸς θὰ μᾶς ἐδίωχνε ἂν τὸν πλησιάζαμε ἔτσι ὅπως τὸ παιδί, χωρὶς νὰ χαρεῖ ποῦ τὸν πλησιάσαμε; Ἀκόμη καὶ ἂν εἴμασταν θυμωμένοι, ὅπως ὁ

Ἰωνάς; Ἄραγε ἐμεῖς δὲν θὰ περιβάλαμε μὲ ὅλη μας τὴν φροντίδα ἕνα τέτοιο παιδί; Θὰ τολμούσαμε λοιπὸν νὰ σκεφτοῦμε πὼς ἂν τοῦ τὸ ζητήσουμε ὁ Θεὸς δὲν θὰ μᾶς ἐπισκεφθεῖ; Ὅταν ἐμεῖς, ὄντας κακοί, ξέρουμε νὰ προσφέρουμε ἀγαθὰ στὰ παιδιά μας; Δὲν θὰ κατέβαινε κάποια \"οὐράνια δροσιὰ\" ἐπάνω στὴν θέρμη τοῦ θυμοῦ μας ἢ δὲν θὰ ἔπεφτε μία \"ἥπια βροχὴ\" πάνω στὴν \"ξερὴ\" φιλαυτία μας ἢ μία ἡλιαχτίδα στὴν \"συννεφιασμένη\" μας ἀπελπισία; Τὸ λιγότερο ποὺ θὰ μᾶς δωθεῖ θὰ εἶναι ψωμὶ καὶ ὄχι πέτρα! Νερὸ καὶ ὄχι ξύδι... ἀνακατεμένο μὲ χολή!

Ἀκόμη, δὲν ὑπάρχει κάτι ποὺ μποροῦμε νὰ ζητᾶμε ἀπὸ τὸν Θεὸ γιὰ τοὺς ἑαυτούς μας καὶ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ζητήσουμε γιὰ τοὺς ἀδελφούς μας! Μποροῦμε νὰ ἐμπιστευθοῦμε στὴν φροντίδα τοῦ κοινοῦ Πατέρα ὁποιονδήποτε ἀδερφό μας. Θὰ ὑπάρξουν στιγμὲς ποὺ μόνο ἡ προσευχὴ γιὰ ὅλους τοὺς ἀδερφούς μας θὰ κάνει τὴν καρδιά μας νὰ νιώσει τὴν ἀγάπη τους.

Ποτὲ δὲν θὰ γνωρίσουμε τὴν ἀνάπαυση στὰ χέρια τοῦ Πατέρα, τὴν ἀνάπαυση τοῦ Ἁγίου Τάφου, ἐκείνη ποὺ ὁ Κύριος γνώρισε ὅταν ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου ἔλαβε τέλος, ὅταν ἡ \"καταιγίδα\" τοῦ κόσμου, (δηλαδὴ ὅλος ὁ θόρυβος ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν διαμάχη Ζωῆς-Θανάτου), ἔσβησε πίσω ἀπὸ τὸ πνεῦμα του ποὺ ἀναπαυόταν καὶ ἐκεῖνος πέρασε ἐκεῖ ποὺ ὑπάρχει μόνο ζωή. Ποτὲ λοιπὸν δὲν θὰ μπορέσουμε, λέω, νὰ ἀναπαυτοῦμε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Πατέρα μέχρι ἐκεῖνος νὰ μᾶς ἀποκαλυφθεῖ στὴν ἀγάπη τῶν ἀδερφῶν μας. Γιατί ἐκεῖνος εἶναι δικός τους Πατέρας καὶ δὲν μποροῦμε νὰ τὸν θεωροῦμε καὶ δικό μας ἂν δὲν τὸν «βλέπουμε» καὶ δὲν τὸν «νιώθουμε» καὶ σὰν δικό τους Πατέρα.

Ποτὲ δὲν θὰ τὸν γνωρίσουμε σωστὰ ἂν δὲν χαροῦμε καὶ δὲν πανηγυρίσουμε γιὰ τὸ γεγονὸς ὅτι γιὰ μᾶς αὐτὸς εἶναι ὁ Πατέρας.

Ἂν κάποιος δὲν μπορεῖ νὰ ἀγαπήσει τὸν ἀδερφό του ποὺ ἔχει δεῖ, πῶς μπορεῖ νὰ ἀγαπήσει τὸν Θεὸ ποὺ δὲν ἔχει δεῖ; Κλείνοντας, θὰ ἤθελα νὰ πῶ, πὼς τὰ χέρια στὰ ὁποῖα ὁ Κύριός μας παρέδωσε τὸ Πνεῦμα πρέπει νὰ μᾶς ἔχουν ἤδη μάθει νὰ ἀγαπᾶμε τὸν πλησίον μας ὅπως τὸν ἑαυτό μας.

Πηγή: agiazoni.gr